

P. Buzogány Árpád

Ősz lett

Utcahosszat lengett a bánat
utánad, ahogy elmentél.
Holnap még látlak, holnapután
majd elbúcsúzunk, és hamiskás
fruskák szemében nézem meg magam.
Festett hajad színébe öltöznek
az ágak, együtt hallgatott
dallamok halkulnak el
a hidak alatt, mert ősz lett,
szeptemberi szél játszik hajamban
ujjaid helyett — csak néhány képet
hagysz magad után, halk szavú
kedvesek pótlója, őszi szerelmem.

Őszi esők előtt

Függöny az ősz az ablakon
vastag, puha ködből,
erdők mélyén lakik, néha
éjszaka bömböl,

ilyenkor a hold elbújik
s fázna a csillagok,
pipáló kémények alatt
a házak is vakok,

szemükben nincsenek fények,
és az esők szaga
belopózik a völgyekbe
egyetlen éjszaka.

Hajnalvárás, melletted

Vártam a hajnalt és vártam a fényt,
arcodat látni újra,
hogy ne a semmibe figyelgessek,
vagy a holnapon túlra,

meglesem, álmodsz-e valami szép
hajnali mesét nekem,
amikor majd később ébredesz,
tőled ezt kérdezgetem,

mert amit én veled álmodtam, sok
apró darabra törött —
most csak a tenyered langymelegét
érezem a szívem fölött.

Mint a karmesterek

egy Strauss-keringő dallamát
dúdolom folyton
otthon egyedül még vezénylem is
mint a karmesterek
az ágy szélén begömbötölve
háttal ülök mintha
mozdulni se szabadna hirtelen
pedig csak eszembe jutottál
szeretném ha emlékké lennél
mint gyermekkori kiskutyám
meleg kellemes emlék
de te forró vagy és zabolátlan

bolondos betűkkel
valaki nevedet az égre írta

Nagyanyám, télen

Nem tudom, ma milyen lenne.
Távírányítóval a kezében
kisipircelné a macskát a házból,
hangosan beszélne a telefonba,
számítógépről játszanám le
kedvenc dallamait?
Már azt sem kezdem tudni,
milyen volt. A mosolyok elkerülték
arcát, kacagni ritkán láttam,
mert ráncokat gyúrtak rá
a rendszerváltozások, a betegségek,
és szikárrá tette a szakadatlan munka.
Feltűrt inggel, örökös kötényben
tenne-venne a kályha és konyhaasztal között,
beparancsolna a hóból a házba,
mint kisgyerekként, lapótyát sütné vasárnap,
este pedig pléhtepsiben sült almát
tenne elém, fekete minden ruhája,
a kedve is sokszor, mint a süllögő
alma kifolyt levének odasült,
csillogó fekete gyöngye.

Ma este még...

Ma este még csillagszőnyeg
borítja az eget,
kémények füstje a falu
fölé ereszkedett,

pár völgyel tovább tán eső
suhog erdők felett,
és előreküldte hozzánk
ezt a langyos szelet.

A városból hozzánk hozza
a vonatkattogást,
hangos, mint az érted való
esti szívdobogás.

Baricz Lajos

Betlehemnek városában...

Szent Márton megrázta szakállát; vékony, összefüggő hóréteg borította a magas fennsíkot. Olyan volt a táj, mint este lefekvés előtt a kihúzó kanapé, amelyben esztéknént édesanyám megvetette nekünk az ágat, a szépen elegyengetett szalmaszákra ráterítette a fehér lenvászonból készített terítőt.

Az első hó már a karácsonyt idézte bennünk, gyerekekben. A felnőttek elbeszéléséből tudtuk, hogyha Márton megrázta a szakállát, akkor Mikulás is megteszi azt, így az egész medence egy nagy terített ággyá változik, hogy a kicsi Jézust patyolat fehérbe fektethesse Anyukája.

Amint az lenni szokott, abban az évben sem volt másként a karácsonyi készülődésünk: türelmetlenül számláltuk a napokat — visszafelé, hogy még ennyit, annyit kell aludnunk és megjön a várva várt Vendég. És közben tanultuk a karácsonyi éneket, hogy szenteste énekkel köszöntsük a közénk jövő isteni Kisdedet. Azt mondták a felnőttek, minden évben illik más, új karácsonyi éneket tanulni, mert azzal örvendeztethetjük meg igazán Jézuskát. Mi pedig szeretnénk volna igazán megörvendeztetni őt. Ha pedig énekelni megyünk házról házra, a megénekelt család is számon tartja, melyik csoport mit énekelt előző évben.

Már énekeltük az angyalos és pásztoros éneket az előző évben, ezért szerettünk volna valami rendkívülit tanulni abban az esztendőben.

El is mondtam édesapámnak, milyen nagy gondban vagyunk:

— Az én énekcsoportom nagy választás előtt áll, és nem tudja, milyen új éneket tanuljon karácsonyra. Édesapám nem tudna segíteni nekünk?

Való igaz, a csoport az enyém volt, mert én szerveztem és irányítottam, de az is igaz, hogy négyünk közül én tudtam a legrosszabbul énekelni. Ez egyáltalán nem bátortalanított el engem, mert már akkor ismertem édesapámtól azt a mondást: „Elvegyül, mint a süket asszony nótája a sokadalomban.”

Ezért is igyekeztem, hogy mindig legalább négyen legyünk a csoportban, és akkor már volt, ahol elvegyüljön az én, nem a legjobban sikerült énekem is.

Édesapám, aki szintén nem tartozott a legjobb énekesek közé, megígérte, hogyha akarjuk, megtanítja nekünk azt az éneket, amelyet gyermekkorában ők is szívesen énekeltek.

Mi össze is gyűltünk a megbeszéltsé időben és úgy hallgattuk édesapámat, mintha Isten valamelyik prófétája szólta volna Isten nagy terveiről a választott néphez.

Dezső, Jóska, Misi és én ültünk az asztal mellett, mint tisztas férfiak, és rácsodálkozva hallgattuk édesapámat. Ő először elmondta az első szakaszt, majd elmondatta velünk is, aztán elénekelt és elénekeltette velünk is. Így haladtunk szá-

